

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

Afgiftekantoor: GENT X
P4A9074

1 mei-viering 2008

Vlaamse zekerheid!

Maandelijks uitgave (behalve augustus) • Jaargang 5 • nr. 5 • mei-2008
1,25 euro • Ver. uitg. Hago Valkeniers, Madouplein 8 bus 9 te 1210 Brussel

Philip Claey's

Hoofdredacteur

Non-regering Leterme

Leterme I: het klinkt als een regering, maar een regering is het niet. Het gaat om een ploeg en een programma die met haken en ogen aaneen hangen. Men kondigt van alles aan, maar men verbindt zich tot niets.

Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan nu al gezegd worden dat er geen staatshervorming komt die voor Vlaanderen van betekenis kan zijn. Leterme en de CD&V beloofden stellig niet in een regering te zullen stappen zonder garanties op een verregaande staatshervorming en zonder de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde. Er is, na negen maanden gepalaver, niet de minste aanwijzing dat er een staatshervorming komt die meer is dan wat 'borrelnootjes'. Er is evenmin een garantie dat B-H-V wordt gesplitst, maar toch zit de CD&V in de regering. Met de steun en de goedkeuring van de N-VA. Om het gebrek aan geloofwaardigheid van de hele bedoening te versluieren, zal Bart De Wever de komende maanden pirouettes moeten uitvoeren met de virtuositeit van een topballerina.

Enkele punten in het regeerakkoord zullen zonder twijfel wel uitgevoerd worden. Er komt nog meer legale immigratie dan nu al het geval is, en illegale vreemdelingen zullen nog sneller en gemakkelijker beloond worden met een regularisatie. Het linkse beleid van Verhofstadt wordt dus gewoon gevoerd. Vlaanderen heeft voor iets anders gestemd. Vlaanderen wordt bedrogen.

Manifest voor Vlaanderen!

"Wij willen de geactualiseerde resoluties van het Vlaams Parlement van 1999 uitvoeren en de kieskring B-H-V splitsen. In de campagne hebben we dat engagement tot een *conditio sine qua non* gemaakt voor een eventuele regeringsdeelname. De kiezer heeft dat geapprecieerd en geplebisciteerd." Aan het woord is voormalig CD&V-voorzitter Jo Vandeurzen tijdens zijn 11-julitoespraak vorig jaar. Dit citaat schetst treffend de boulevard van gebroken beloften die CD&V achterlaat. In tegenstelling tot wat uitdrukkelijk was beloofd, komt er géén grote staatshervorming. Op tal van domeinen – waaronder immigratie en justitie – beloofde CD&V een breuk met het verleden, maar de invloed van de Parti Socialiste blijft onmiskenbaar groot. Yves Leterme staat aan het hoofd van een centrum-linkse interim-regering die uitblinkt in nietszeggendheid. *Le nouveau CVP est arrivé.*

Zangfeest

Vlaanderen krijgt opnieuw niet waar het recht op heeft. Het is de taak van de Vlaams-nationale oppositie en van de brede Vlaamse Beweging om de traditionele partijen te wijzen op hun verpletterende verantwoordelijkheid ter zake. De Vlamingen moeten duidelijk maken dat zij wel degelijk wakker liggen van het communautaire. Een eerste gelegenheid daartoe is het jaarlijkse Vlaams Nationaal Zangfeest – zondag 20 april in het Antwerpse Sportpaleis – dat plaatsvindt onder het motto 'Manifest voor Vlaanderen'. Een ruime delegatie van het Vlaams Belang zal aanwezig zijn. Mag ik daarvoor ook op u allen rekenen?

Onbetrouwbare peilingen

Intussen publiceerde de openbare omroep een peiling waarin het Vlaams Belang merkelijk zou verliezen. Laat het nog maar eens gezegd zijn: peilingen zijn wat ze zijn en moeten steeds met een stevige korrel zout worden genomen, zeker wat onze partij betreft. Ten bewijze: bij een andere bevraging, afgenomen in ongeveer dezelfde periode, klokte het Vlaams Belang liefst vier procent hoger af dan in de VRT-peiling... ofte de relativiteit der dingen. De enige echte peiling wordt gehouden op verkiezingsdag.

De enige oppositie

Nu er een 'definitieve' regering is, zal het Vlaams Belang doen waar het goed in is: voluit oppositie voeren en zijn rol van zweeppartij vervullen, de Vlaams-Belgische partijen afrekenen op hun gebroken verkiezingsbeloften en de Vlaamse onafhankelijkheid naar voor schuiven als het enige realistische alternatief voor de Belgische chaos. Wie denkt dat het Vlaams Belang op zijn retour is, zal van een kale reis thuiskomen. Het zijn integendeel de traditionele partijen die, door zich vast te klampen aan dit vermolmd koninkrijk, hun beste tijd hebben gehad. Vele tienduizenden Vlaamse kiezers blijven verweesd achter na het kiezersbedrog van de christendemocraten. Aan ons om, met grote inzet en de kracht van onze overtuiging, dat enorme potentieel aan Vlaamsgezinde stemmen te verzilveren. Afspraak in 2009!

Bruno Valkeniers

Nationaal voorzitter

Deze maand is onze gastcommentator Joris Van Hauthem, fractievoorzitter Senaat

Brussel-Halle-Vilvoorde volgens Filip Anthuenis (VLD)

Filip Anthuenis is een sympathiek man. Naast burgemeester van Lokeren is hij ook gecoöpteerd senator voor de VLD. In die hoedanigheid heeft Anthuenis, samen met zijn al even sympathieke MR-collega Fournaux, zijn licht laten schijnen over de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde. Om uit de impasse te geraken, stelde Anthuenis het volgende voor: Brussel-Halle-Vilvoorde wordt gesplitst, maar de faciliteitengemeenten mogen wel een referendum houden over het zich al dan niet aansluiten bij Brussel. De faciliteiten zouden dan afgeschaft worden, maar in welke taal die gemeentebesturen hun burgers bejegenen, moeten die gemeenten zelf kunnen beslissen.

Nonsens

Men zou hier eens hartelijk mee kunnen lachen, maar het was de heren bittere ernst. Zij deden "een oproep aan alle collega's om uit de ingegraven stellingen te treden en om hun voorstel te toetsen op zijn merites" (sic).

De voorstellen van Anthuenis zijn te gek om los te lopen. Anthuenis kent blijkbaar het abc van een en ander niet. In de eerste plaats is het voorgestelde referendum onwettig. Daarnaast vindt Anthuenis het blijkbaar normaal dat één gemeente kan beslissen over de wijziging van de grenzen van Vlaanderen - want daar komt een overheveling van gemeenten naar het Brussels gewest op neer - zonder dat Vlaan-

deren daar wat dan ook aan te zeggen zou hebben. Bovendien slaat Anthuenis de bal een tweede keer mis wanneer hij stelt dat de faciliteiten in die gemeenten moeten worden afgeschaft. Als die gemeenten overgeheveld worden naar Brussel, moeten de faciliteiten niet meer afgeschaft worden, dan zijn ze afgeschaft, want dan hebben ze het tweetalig statuut waar ze reeds zo lang naar vragen. Wat een onzin dus allemaal.

Omzendbrief-Peeters naar de prullenmand

De hoofdvogel schiet Anthuenis echter af als hij stelt dat "de gemeenten zelf in het kader van hun gemeentelijke autonomie beslissen om tegemoet te komen aan de noden van de minderheden in verband met ondermeer het bestuurlijk taalgebruik...". Dit is noch min noch meer stellen dat de gemeenten de taalwetgeving aan hun laars mogen lappen. Terwijl na jaren de omzendbrief-Peeters door de Raad van State werd beschouwd als de enige juiste interpretatie van de taalwetgeving, komt daar een Anthuenis zeggen dat dat allemaal van tafel kan geveegd worden.

We kunnen onmogelijk achterhalen wat Anthuenis bezielde heeft om dergelijke nonsens uit te kramen. We kunnen wel met zekerheid zeggen dat hij ongetwijfeld een toer te lang op de molen gezeten heeft.

"In vergelijking met wat CD&V en N-VA ons Vlamingen vóór de verkiezingen beloofden, springt het kartel nu ruim onder de lat. (...) Vlamingen en Franstaligen zijn gewoon op elkaar uitgekeken. In plaats van nog veel draad te steken in het samenhouden van iets wat niet meer bestaat, moeten ze misschien vanaf nu meer energie steken in de voorbereiding van de definitieve scheiding."

Eric Donckier
in *Het Belang van Limburg*,
25.02.2008

"Ik was aanwezig op een zaalvoetbaltornooi, en daar waren ook drie leden van die vzw 'Jongeren voor Islam'. Het was in die tijd dat er veel te doen was rond de steniging van vrouwen in (het islamitische) Nigeria. De drie heren verklaarden dat die steniging barmhartig was, want dan konden die vrouwen niet meer zondigen. Dát vertellen ze dus aan jonge gasten."

Peter Calluy, gewezen straathoekwerker, in *Knack*, 12.03.2008

"Het is tijd om taboes te doorbreken. We moeten eerlijk vaststellen dat de drie regio's verschillend zijn en een beleid op maat nodig hebben. De Franstaligen hebben niet het recht om Vlaanderen te beletten voor zijn eigen toekomst te zorgen."

Eric Domb, voorzitter van de Waalse werkgevers en Waals manager van het jaar, in *De Morgen*, 15.03.2008

"Dit is een regering zonder cijfers, zonder samenhang en vooral zonder visie. Had men voor dit mager resultaat negen maanden nodig? Onbegrijpelijk."

Paul Geudens
in *Gazet van Antwerpen*, 18.03.2008

"Geen ploeg, geen programma, geen begroting, geen termijn en geen leider. Dat is de wel heel zwakke basis waarvan Leterme I, negen maanden na de verkiezingen, kan vertrekken. (...) Eerlijk: niemand gelooft dat België vanaf vandaag goed bestuurd wordt."

Peter Vandermeersch
in *De Standaard*, 18.03.2008

"Dit is het regeerakkoord van het grote uitstel, waarbij alle punten waarover politieke conflictstof bestaat zorgvuldig geëvacueerd werden, verpakt in vrome beloften zonder enige concrete uitwerking."

Yves Desmet
in *De Morgen*, 18.03.2008

De CD&V zei ooit: “Nooit!”

Op het ogenblik dat deze tekst geschreven wordt, liggen de ‘borrelnootjes’ klaar in wetsontwerpen, te wachten op het advies van de Raad van State en de uiteindelijke stemming in Kamer en Senaat.

Vandaag is het nog niet duidelijk wat de N-VA gaat doen als er uiteindelijk zal gestemd worden. Maar wat de CD&V vroeger zei en vandaag doet, is overduidelijk. De CD&V-kameleon heeft terug de gewaden van de oude CVP aangetrokken. We overlopen de dure eden...

“Nooit”

Toetreden tot een regering zonder grondige en dus verregaande staats-hervorming? Kort voor en kort na 10 juni was het compromisloos “Nooit!”. Ondertussen staat Leterme klaar om het roer over te nemen van een regering die wat staats-hervorming-kruimels bij elkaar heeft geschraapt en waar zijn partij meer dan volwaardig lid van is...

Toetreden tot een regering zonder de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde? “Over ons dood lijkt!” Er zou wel even vijf minuten politieke moed gebruikt worden, herhaalden Leterme en De Wever als een mantra en onder het goedkeurend oog van Michel Doomst, “Splits nu!”-burgemeester en als Kamerlid ondertussen klaar om te stemmen wat de CD&V-broodheren hem opdragen... Ondertussen wordt er geregeerd zonder dat er een stap vooruit werd en wordt gezet en het dossier verzandt in belangenconflicten. Hooguit komt men deze zomer tot een onderhandelde oplossing – volgens de Raad van wij-

zen en het Octopusoverleg –, vol toegevingen aan de Franstaligen.

Toetreden tot een regering waarvan Yves Leterme, de Vlaamse stemmenkampioen, de baas niet is? “Ondenkbaar!” Ondertussen heeft de weggestemde Verhofstadt een interim-regering op de been gebracht waarin Leterme zelf slechts de tweede viool speelt. Deze oranjepaarse regering weerspiegelt overigens op geen enkele wijze de verkiezingsuitslag. Van de vijf partijen waren VLD en PS de grote verliezers op 10 juni. En het was precies Leterme die voor 10 juni zei dat hij Paars wilde breken..

Toetreden tot een regering die op het vlak van nieuwe sociale maatregelen geen ambitie heeft? “Nooit!” Vandaag stellen we evenwel vast dat de benedengrens die CD&V stelde op 2 miljard euro met ongeveer 7/8 onder die maat blijft. CD&V zit natuurlijk mee in de regering...

Toetreden tot een regering met een begroting met eenmalige inkomsten? “Nooit!” Acht jaar lang maakte CD&V brandhout van de begrotingen, ondermeer om die reden. Ondertussen is Yves Leterme zelf minister van Begroting en bulkt de begroting van ‘eendagsvliegen’ als de verkoop van gebouwen, de eenmalige belasting op energiebedrijven die gebruik maken van kernenergie, eenmalige opsporing van misbruiken inzake notionele intrest en de vraag aan de gemeenschappen en gewesten om overschotten niet uit te geven teneinde het ‘globaal evenwicht’ te bereiken...

Toetreden tot een regering met Didier Reyniers opnieuw op Financiën en Dewael op Buitenlandse Zaken, ministers die tijdens de oppositiedagen als onbekwaam en slecht werden afgeschilderd? Ondertussen zijn Yves

De oude CD&V-krokodillen zijn terug

Leterme, Pieter De Crem en Jo Vandeuren hun collega's.

In *Libération* op 17 augustus 2006 zei Leterme nog heel strijdvaardig: "Mijn partij zal na de verkiezingen van 2007 niet deelnemen aan een regering als er geen overdracht van bevoegdheden is naar de gewesten. De noodzaak om een federale regering te hebben, komt op het tweede plan in vergelijking met de belangen van Vlaanderen. Weet u, de mensen hebben hier eeuwen en eeuwen geleefd zonder dat ze Belg waren. België is geboren uit een accident de l'histoire, vergeet dat niet."

Op de verkiezingsavond van 10 juni klonk het nog: "Wij moeten dit vertrouwen echt waard zijn en zorgen voor wat de mensen willen: verandering en beter beleid."

Oude CVP

De voorbije maanden hebben we gemerkt waar CD&V werkelijk voor staat en wat beloftes voor hen waard zijn. De geschiedenis

herhaalt zich en dat zien tal van partijleden met lede ogen aan. Zo schreven een aantal Kempense CD&V-ers in een open brief in *De Standaard* op 26 november 2007: "Laat de oude CVP niet uit haar as herrijzen. Laten we trouw zijn aan ons gegeven woord. We hebben allemaal geïnvesteerd in een geloofwaardige partij die initiatieven wil nemen om de samenleving op een betere manier te organiseren. Uiteraard kunnen we dit het best vanuit de regering doen, maar als het niet mogelijk is, moeten we resoluut voor de oppositie kiezen."

Ondertussen lijkt hun stem alweer gesmoord door de tenoren van de oude CVP: Van Rompuy, Schouppe, Eyskens, Dehaene, bij wie Leterme uiteindelijk weer aansluiting vindt. Hoe verklaren we anders zijn houding vandaag, geplaatst tegen bijvoorbeeld volgende uitspraak van hem in *De Tijd* op 1 juni 2007, net voor de verkiezingen: "U onderschat de radicalisering van CD&V. U onderschat ook mijn persoonlijke gevoeligheid voor het kartel. Dat is zoals mijn kind, hé. Ik zal dat nooit opofferen voor een postje. Liever het kartel dan ministers. Dat ik nu federaal ga, heeft veel te maken met het niet houden van beloftes van de andere partijen over Brussel-Halle-Vilvoorde en de staatshervorming."

Het is duidelijk dat CD&V eens te meer bereid is zeer ver te gaan om toch maar te kunnen deelnemen aan de Belgische macht. De gebroken beloftes zijn niet meer te tellen. We weten ondertussen wat het "Nooit!" van weleer waard is.

Monika Persoons

Veelzeggende nietszeggendheid

Bij het ter perse gaan van dit nummer raakte het regeerakkoord van Leterme I bekend. We gaan hier later uiteraard uitgebreid op in. Vast staat alvast dat een grote staatshervorming werd afgeschoten en dat de invloed van de PS nu al merkbaar is. Hieronder vindt u de persmededeling die het Vlaams Belang n.a.v. het regeerakkoord verspreidde.

Het Vlaams Belang is verbaasd over de toon die de coalitiepartners van de regering-Leterme proberen te zetten als zou er sprake zijn van een heus regeerakkoord. In feite is het enige nieuwsfeit van vannacht dat, na de staatshervorming en BHV, nu ook ongeveer alle andere thema's naar later worden uitgesteld. Het meest treffende voorbeeld in dat verband is de koopkracht. Er is zogezegd een akkoord om tegelijk uitkeringen te verhogen en belastingen te verlagen. Maar hoe hoog de uitkeringen en hoe laag de belastingen worden, is voer voor later, net zoals het groeipad inzake de gezondheidszorg. Cijfers zijn er dus niet.

Wel duidelijk merkbaar is de invloed van de PS, ondermeer inzake justitie – van de beloofde breuk met paars is geen sprake – en immigratie. In de eerste plaats wordt de regularisatiegrond uitgebreid: wie werk heeft, kan blijven. Illegaliteit wordt hiermee beloond. Bovendien wordt de individuele regularisatie uit handen genomen van de minister van Binnenlandse Zaken, die braaf aan de leiband moet lopen van een soort commissie die de minister gaat "adviseren". Een bindend advies, volgens CD&V-voorzitter Schouppe, een niet-bindend advies volgens Open VLD-voorzitter Somers. Hoe dan ook maakt de machine voor individuele regularisaties een collectieve regularisatie de facto overbodig. De regering-Leterme zet, mede door de

invoering van economische migratie voor knelpuntberoepen, de immigratiepoort verder open dan ooit.

De nietszeggendheid die dit regeerakkoord kenmerkt, is tegelijkertijd veelzeggend. De staatshervorming werd uit het regeerakkoord gelicht, en uit een aantal maatregelen blijkt dat van de door CD&V uitdrukkelijk beloofde 'grote staatshervorming' helemaal niets in huis komt. Wanneer men stelt dat het activeringsbeleid en het systeem van de werkloosheidsuitkeringen wordt aangepast, dan zegt men meteen dat van de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid in juli geen sprake zal zijn.

Dit is dus het regeerakkoord van de vaagheid. De regering-Leterme blijft een interim-regering die permanent in onderhandeling zal zijn. In feite is er slechts één zekerheid: Leterme zal enkel een duidelijk akkoord hebben over de ministerportefeuilles. Verder lijkt het erop dat het parlement zal gevraagd worden een blanco cheque uit te schrijven.

Na 9 maanden laat CD&V een boulevard van gebroken beloften achter. Dat alles steekt schril af tegen de verklaringen van een partij die gezworen had nooit tot een regering toe te treden zonder splitsing van BHV en een grote staatshervorming. CD&V heeft haar kiezers bedrogen. Wie gelooft die mensen nog?

Bruno Valkeniers
Voorzitter Vlaams Belang

Joris Van Hauthem
Senator

Gerolf Annemans
Volksvertegenwoordiger

friends of flemish INDEPENDENCE

Met een netwerk van buitenlandse correspondenten wil het Vlaams Belang de Vlaamse onafhankelijkheid promoten.

De buitenlandse berichtgeving over Vlaanderen stemt niet altijd overeen met de realiteit. De Franstalige media stellen Vlaanderen voor als een in zichzelf gekeerde, egoïstische natie. Nochtans is Vlaanderen een open en internationaal georiënteerde samenleving. Denken we maar aan onze export. Geen enkele regio ter wereld exporteert per hoofd van de bevolking zoveel als Vlaanderen. De kennis van vreemde talen is in Vlaanderen veel groter dan in Wallonië. De faciliteiten worden in Vlaanderen veel royaler toegepast dan in Wallonië. De geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië is verhoudingsgewijs groter dan de financiële steun die het voormalige Oost-Duitsland krijgt van de Bondsrepubliek.

Vlaamse regering faalt

Toch proberen sommigen Vlaanderen als bekrompen voor te stellen. Dat heeft alles te maken met de Franstaligen die er niet voor terugdeinzen om Vlaanderen in het buitenland zwart te maken én met de onwil van het officiële Vlaanderen om enig weerwerk te bieden. Dit heeft onder meer geleid tot het uitsturen door de Raad van Europa van de rapporteurs Columberg, Nabholz-Heidegger en nu weer de Zweed Anders Knapé om de zogenaamde rechten (lees: voorrechten) van de Franstaligen in Vlaande-

ren te vrijwaren. In feite is het de taak van de Vlaamse regering om het buitenland te informeren over de politiek in Vlaanderen. Vlaams minister van Buitenlands Beleid Geert Bourgeois (N-VA) heeft met het wekelijkse informatieblad *Flanders Today* een instrument hiertoe maar deze publicatie verdedigt nauwelijks de Vlaamse belangen. Erger nog, in de berichtgeving over Brussel-Halle-Vilvoorde verdedigde *Flanders Today* in de uitgave van 14 november 2007 het Franstalige standpunt! Vergelijk dat met het Franstalige lobbywerk in de Raad van Europa en het is duidelijk dat de Vlamingen amateurs zijn.

Vijf jaar geleden lanceerde onze partij reeds een eerste initiatief met de Engelstalige nieuwsbrief *The Flemish Republic* om de internationale media, ambassades, politici en opiniemakers allerhande, rechtstreeks vanuit Vlaams standpunt te informeren over het corrupte Belgische systeem en de noodzaak van de Vlaamse onafhankelijkheid. We gaan nu een stap verder met de oprichting van de 'Friends of Flemish Independence' (FFI). Initiatiefnemer is Karim Van Overmeire, die in het Vlaams Parlement de commissie Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking voorziet. Het is onze doelstelling een internationaal netwerk uit te bouwen waarbij met be-

hulp van lokale correspondenten de strijd voor Vlaamse onafhankelijkheid op een positieve manier in de buitenlandse media gebracht wordt.

'Netwerken'

Het is niet de bedoeling om de 'Friends of Flemish Independence' uit te bouwen tot een massa-organisatie. De FFI wil geen papieren leden, maar actieve medewerkers. De FFI is bovendien een open netwerk, dat zich niet tot de rechterzijde van het politieke spectrum wil beperken. Iedereen die de Vlaamse onafhankelijkheid een warm hart toedraagt is welkom. Op dit ogenblik hebben de FFI al vertegenwoordigers in de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Australië, Duitsland, Frankrijk, Nederland, Oostenrijk, Spanje, Griekenland, Denemarken, Bulgarije en Zuid-Afrika.

Wie zich aansluit krijgt een lidkaart en een leeuwenvlag toegestuurd, maar ook een informatiepakket over de Belgische instellingen en de politieke actualiteit. De FFI werden geïntegreerd in de vernieuwde webstek www.flemishrepublic.org, waar men tevens een aantal veel gestelde vragen over Vlaamse onafhankelijkheid vindt. Geïnteresseerden kunnen rechtstreeks informatie vragen.

Jan Lievens

Heeft u kennissen in het buitenland die zich willen engageren voor ons netwerk?
Alle informatie is welkom bij friends@flemishrepublic.org.

Zachte aanpak geeft harde criminaliteit

Om de vier jaar pronken de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie met een zogeheten 'Nationaal Veiligheidsplan'. Dagenlang brengt de regimepers dan lovende artikelen, niet één journalist stelt een moeilijke vraag.

Nochtans, de twee fundamentele oorzaken van de torenhoge criminaliteit in dit land ontbreken volledig in voornoemd plan.

Ten eerste rept men met geen woord over de criminogene aspecten van het toegenomen druggebruik, terwijl elke politieman weet dat veel misdrijven juist het gevolg zijn van drugs. De regering zegt *pro forma* wel dat "een effectief ont-radingsbeleid inzake drugs" zal gevoerd worden en dat men wil optreden tegen de cannabiskweek. Maar alle traditionele partijen hebben juist de vraag naar drugs in de voorbije jaren enorm aangezwengeld door het goedkeuren van de feitelijke depenalisering van drugbezit voor eigen gebruik. Ook CD&V keurde dat principe indertijd goed, bij monde trouwens van de huidige Justitieminister Jo Vandeuren.

De tweede fundamentele oorzaak van de schrijnende misdaadcijfers is natuurlijk de aanwezigheid van talloze vreemdelingenbendes. Men heeft het voortdurend - in een politiekcorrect jargon - over 'rondtrekkende dadergroepen' en over 'de jongeren', terwijl iedereen weet dat het gaat om criminele netwerken uit de Balkan, rondtrekkende zigeuners, Marokkaanse jongerenbendes, enzovoort. Als schrijnend voorbeeld: wie wordt verdacht van de moord op politieagente Kitty Van Nieuwenhuysen? Twee Marokkanen en een Turk. Ook wordt nergens aangegeven hoe men de grenzen beter zal bewaken om te vermijden dat vreemde misdadigers ons land binnenkomen. Integendeel, in het veiligheidsplan van de regering staat dat België zich verder moet ontwikkelen tot een "open" samenleving.

Kurieren?

Welnu, als men de problemen niet bij naam noemt, als men er nog niet eens in slaagt om in een zogezegd 'Nationaal Veiligheidsplan' de twee voornaamste oorzaken van criminaliteit in dit land te analyseren, is men bepaald slecht bezig. Men moet de oorzaken aanpakken, niet 'Kurieren am Symptom' zoals de traditionele partijen nu al jaren doen.

Het Vlaams Belang heeft die misplaatste schroom niet en stelt ondermeer dat illegalen actief moeten opgespoord worden, opgesloten en gerepatriëerd, dat allochtone criminelen na hun straf het land moeten uitgezet worden, dat er zware druk moet uitgeoefend worden op landen die repatriëringen tegenhouden, dat druggebruik altijd aanleiding moet geven tot sancties (om de jeugd er van af te houden), dat de politie spijbelaars moet controleren omdat chronisch spijbelen niet zelden leidt tot de zogeheten kleine criminaliteit en nog veel zaken meer. We hebben zoals bekend terzake een breed uitgewerkt programma. Zolang dat niet wordt toegepast, dweilt de politie met de kraan open.

Net zo inzake het jeugdrecht, ook daar wordt de politieman moedeloos als hij vaststelt dat er onvoldoende plaatsen zijn om jonge criminelen op te sluiten. Dat is een probleem dat bijna twintig jaar aansleept, ik heb er indertijd al toenmalig Justitieminister Wathélet over geïnterpelleerd. Idem dito trouwens met de gevangenis capaciteit: ook daar hetzelfde aanslepend verhaal.

Tot slot dit: in het 'Nationaal Veiligheidsplan' leest men dat de politiediensten voortaan "duurzaam en ecologisch moeten ondernemen", dat onze inspecteurs "het voorbeeld moeten geven door een modern ecologisch en vernieuwend beleid", dat zij geen drank uit blikjes meer mogen drinken, dat zij "miniem verpakte producten" moeten kopen en "in een maximum aan ecologisch materiaal moeten investeren zodat ze bijdragen tot het behoud van ons milieu".

Men houdt het niet voor mogelijk: groene geloofsbelijdenissen komen tegenwoordig in de plaats van... de harde aanpak van criminelen.

Filip De Man

Waar bemoeit de VN zich mee?

Om de haverklap uitpakken met rapporten die de eigen onbekwaamheid illustreren... Het lijkt wel het handelsmerk geworden van de Verenigde Naties.

Bij gebrek blijkbaar aan ernstige wereldproblemen, acht de VN zich groepen om zo nu en dan uit te pakken met rapporten en aanbevelingen over thema's waarvan zij duidelijk geen kaas gegeten heeft. Niet zelden zijn deze rapporten dan ook politiek en ideologisch gekleurd. Een goed voorbeeld daarvan was ongetwijfeld het VN-rapport waarin Europa aangehaand werd de poorten open te zetten voor een nieuwe, massale immigratiegolf, waardoor tegen 2050 zo'n driekwart van de bevolking uit vreemdelingen zou bestaan. Het is ongetwijfeld het meest bekende, maar lang niet enige dwaze rapport, geschreven door wereldvreemde bureaucraten in de ijle hoogte van veraf gelegen wolkenkrabbers.

Net geen blauwhelmen nodig

Vorige maand was het alweer zover en pakte het VN-comité voor racismebestrijding uit met een rapport waarin het haar bezorgdheid uitspreekt over dit land. Het bevat niet minder dan 31 punten en we mogen dan ook van geluk spreken dat de VN nog niet beslist heeft om blauwhelmen te sturen naar dit door racisme geteisterde land. We beperken ons hier tot de meest in het oog springende punten van kritiek. Zo meent de VN, op hetzelfde moment dat een studie van de Erasmus Universiteit Rotterdam aantoont dat de lakse immigratiepolitiek in dit land een aanzuigend effect heeft op illegale immigranten, haar bezorgdheid te moeten uitspreken over het Belgische asielbeleid. Een andere reden voor bezorgdheid vindt de VN dan weer in de oververtegenwoordiging van vreemdelingen in de gevangenissen en de sociale woonwijken, een bekommernis die we in ieder geval delen.

Maar voor de VN zijn er niet alleen te veel vreemdelingen in onze sociale woonwijken; er zijn er ook te weinig. Hier komt meer bepaald de 'Vlaamse

wooncode' onder vuur te liggen, omdat die de toegang tot sociale woningen beperkt tot mensen die bereid zijn Nederlands te leren. Met die zogenaamde wooncode wilde de Vlaamse overheid nochtans niets anders dan op een voorzichtige manier de veiligheid en de leefbaarheid in de sociale wooncomplexen verbeteren. Aan kan-

didaten voor een sociale woning wordt daarom gevraagd zich bereid te verklaren een minimale kennis van het Nederlands te verwerven. Van enige verplichte kennis van het Nederlands is zelfs geen sprake. Wie geen onderwijs in Vlaanderen of Nederland heeft gevolgd en geen Nederlands blijkt te kennen, wordt enkel verondersteld een beperkte, door de Vlaamse belastingbetaler gefinancierde, taalcursus te volgen. En dat is het dan. Er wordt nadien zelfs geen test afgenomen, zodat men zich kan afvragen wat hier eigenlijk mis mee is.

Franstalige machinatie

Niets dus, behalve dan het feit dat deze vriendelijke uitnodiging ook geldt voor Franstalige kandidaten voor een sociale woning in Vlaanderen. En aan Franstaligen vragen dat zij een minimale inspanning leveren om de taal te leren van de streek waar zij zich vrijwillig vestigen en een sociale woning willen verwerven, volstaat voor de Franstalige politieke kaste om alle antiracistische registers open te trekken. Nadat zij in eigen land door het hoogste rechtscollege in het ongelijk werden gesteld, volgde het beproefde lobbywerk om via internationale fora alsnog hun slag thuis te halen. Met succes, zoals andermaal blijkt uit het voorliggende VN-rapport. Hierbij dient opgemerkt dat het de Franstaligen daarbij niet echt moeilijk gemaakt wordt, want er gebeurt vanuit Vlaanderen op internationaal vlak bitter weinig om het eenzijdige beeld dat door de Franstaligen wordt opgehangen, bij te stellen. Het VN-rapport leest dan ook niet alleen als een kroniek van een geslaagde Franstalige agitatie tegen Vlaanderen, maar is tegelijk een zoveelste illustratie van de falende internationale politiek van de Vlaamse regering.

Interessant om weten tot slot, is nog dat het VN-comité voor racismebestrijding is samengesteld uit 'mensenrechtenexperten' uit landen als Pakistan, Burkina Faso en China. Stuk voor stuk landen dus, die wereldwijd een schitterende reputatie genieten wanneer het over mensenrechten gaat en die dus goed geplaatst zijn om Vlaanderen de les te lezen. Op zich reeds reden genoeg om hetzelfde te doen als wat het voor racisme verketterde Denemarken dat twee jaar geleden deed: dat dwaze rapport resoluut naar de prullenmand verwijzen.

Dirk De Smedt

Draaischijf België

Volgens een vrij alarmerend rapport van het zogenaamde International Narcotics Control Strategy Report - dat in zowat alle Vlaamse media werd geciteerd - zouden de luchthaven van Zaventem en de Antwerpse haven zowat de draaischijf zijn van de internationale drughandel.

Het Vlaams Belang klaagt al langer dan vandaag de banalisering van de drughandel en het druggebruik aan en dringt al jaren aan op een efficiëntere vervolging en bestrijding, wat door de andere, "ernstige" politieke partijen steeds weggelachen wordt als 'paniekvoetbal'.

Het Amerikaanse jaarrapport doet nochtans ernstig twijfelen aan de geruststellende woorden van het Belgische beleid. "Ongeveer een kwart van alle drugs stroomt uit Zuid-Amerika, vooral cocaïne, via ons land naar de Europese markt. In een vorig rapport stelde het VS-ministerie dat jaarlijks naar schatting 16 ton cocaïne via de Antwerpse haven passeert. Maar het reële cijfer ligt aanzienlijk hoger", aldus het rapport.

Zaventem

Het blijkt steeds te gaan om een combinatie van Colombiaanse drugs en Afrikaanse drugkoeriers: "Het aantal drugkoeriers die vanuit Afrika op de luchthaven van Zaventem aankomen, is het voorbije jaar sterk gestegen. In de loop van 2007 werden er 116 onderschept", kan men bijvoorbeeld in *De Morgen* (03.02.2008) lezen. Dat de werkwijze van de grote drugleveranciers veranderd is, bevestigen ook binnenlandse rechercheurs. "We merken dat de Colombiaanse kartels Antwerpen nu mijden. Ze varen naar West-

Afrika. Van daaruit worden smokkelaars betaald om kleine hoeveelheden cocaïne op passagiersvluchten (naar Zaventem) mee te mokkelen", aldus een woordvoerder.

Zaventem wordt steeds meer gebruikt om crimineel geld België binnen te brengen. "Sinds juni 2007 heeft de Belgische douane informatie over ongeveer 4,5 miljoen euro in cash die via de luchthaven werd getransporteerd. Daarvan werd slechts 670.000 euro daadwerkelijk in beslag genomen", wat neerkomt op een schamele 15%. Niet alleen cocaïne passeert in grote getale via ons land, ook heroïne wordt er blijkbaar met veel gemak verscheept en getransporteerd. België zou "een secundair centrum zijn voor distributie en verpakking" voor de heroïne, die via de Balkanroute naar Europa komt. In 2006 goed voor 277 kilo, in 2007 werd al 522 kilo onderschept (en vooral via Turkse vrachtwagens).

Nachtwinkels

Tenslotte nog dit: via allerlei rapporten wordt ook duidelijk dat de nachtwinkels in dit ganse circuit een belangrijke schakel zouden kunnen spelen als illegale bankkantoren. Het internationale rapport geeft bijvoorbeeld aan dat de Belgische fiscus jaarlijks 384 miljoen euro aan belastingontvangsten verliest als gevolg van de fraude in die sector.

Hoe het beleid op dit rapport reageerde? In een aantal kranten verschenen vrijwel onmiddellijk berichten waarin vooreerst de cijfers belachelijk werden gemaakt. Verder beklemtonen bepaalde veiligheidsdiensten dat er in België integendeel minder drugs dan vroeger wordt onderschept, wat volgens hen zou neerkomen op een dalende trend! In *De Standaard* (04.03.2008) merkt Brice De Ruyver – een 'topspecialist', dat is geweten – op dat er zeker veel drugs door België verscheept en getransporteerd wordt, want dat we op dat vlak onze ligging tegen hebben. In *Het Laatste Nieuws* (04.03.2008) tenslotte kan men lezen dat "niemand ontkent dat er veel drugs door België passeren. België is een belangrijk transitland. Het is niet meer dan logisch dat er ook drugs met die legale trafiek worden meegesmokkeld."

Misschien kan de premier zijn beleid eens wat aanscherpen, zodat België in het buitenland niet steeds vaker in verband wordt gebracht met criminaliteit? Misschien eerder hierin investeren dan steeds weer de boze Vlaamse separatisten met de vinger te wijzen en op de pianist te schieten? Vooral eer het Vlaams Belang proberen te beschadigen, zou het misschien verstandiger zijn om eerst voor eigen deur te vegen, mijnheer de Eerste Minister?

Peter Logghe

Kamperen aan de poort

Elk jaar opnieuw worden we geconfronteerd met beelden van ouders die nachtenlang kamperen voor de schoolpoort om hun kinderen toch maar ingeschreven te krijgen in de school van hun keuze.

Het fenomeen is helemaal niet nieuw, maar neemt de laatste jaren alsmaar toe. Dit is een gevolg van het zogeheten Gelijke Onderwijs Kansen (GOK)-decreet, dat bepaalt dat wie eerst komt, eerst ingeschreven wordt.

Reeds bij de invoering van dat GOK-decreet heeft het Vlaams Belang gewaarschuwd voor de nefaste gevolgen van deze regeling. Zo voorspelden wij reeds in 2002 dat Vlaamse leerlingen – die zo al een minderheid vormen in het Brussels Nederlandstalig onderwijs – het elk jaar moeilijker zouden krijgen om zich in te schrijven in de Vlaamse school van hun keuze. Noch minister Vanderpoorten – auteur van het GOK-decreet – noch minister Vandenbroucke – huidig minister van Onderwijs – hadden hier echter oren naar. Meer nog, telkens wij dit probleem aankaartten in het Vlaams Parlement, werden onze argumenten weggelachen of weggehoond.

Warm en koud

Na ettelijke jaren en vele wachtrijen met creatieve oplossingen van de ouders (kamperen, barbecues, inschakelen van grootouders, tot zelfs het betalen van 1000 euro aan studenten om in hun plaats aan te schuiven) lijkt nu toch een en ander te bewegen. Zo lanceerde minister Vandenbroucke onlangs het voorstel van een 'ticketsysteem' om de inschrijvingen beter te organiseren. M.a.w. net zoals bij de beenhouwer zou je dan ook aan de schoolpoort een ticketje moeten trekken om zo je plaats in de wachtrij vei-

lig te stellen... In antwoord op een vraag van Greet Van Linter in de plenaire vergadering van 5 maart 2008 liet hij echter weten in geen geval te willen raken aan het inschrijvingsrecht. Hij wil eerder ruimte creëren om, op basis van lokaal overleg, dergelijke procedures te kunnen organiseren. Dit is warm en koud blazen tegelijk. Enerzijds geeft hij wel toe dat er een probleem is met dat inschrijvingsrecht, maar anderzijds weigert hij om de kern van het probleem aan te pakken.

CD&V bakt het zo mogelijk nog brinner: niet alleen komen zij plots (?) ook tot de vaststelling dat er een probleem is om Vlaamse kinderen uit Brussel in het Brussels Nederlandstalig onderwijs ingeschreven te krijgen, ze stellen zelfs een oplossing voor: "Nederlandstaligen moeten absolute voorrang krijgen. Dat lijkt niet meer dan logisch in een omgeving waar Nederlandstaligen sterk in de minderheid zijn" laten zij optekenen in een opiniestuk.

Bochtenwerk

Toen wij er bij de laatste wijziging van het GOK-decreet (in 2005) voor pleitten om Nederlandstalige leerlingen absolute voorrang te geven bij de inschrijvingen, werd ons – door diezelfde CD&V – nog verweten dat wij op die manier zouden streven naar een gesegregeerde Vlaamse samenleving in de hoofdstad! Sterk staaltje bochtenwerk, noemt men zoiets. Maar ja, dat is men intussen gewoon van CD&V. Dé vraag blijft echter of zij ook de moed gaan hebben om dit te bepleiten in het Vlaams Parlement ...

An Michiels

Islamitische apartheid

Enkele weken geleden veroorzaakte de aartsbisschop van Canterbury een politieke tsunami met zijn pleidooi voor een gedeeltelijke aanvaarding van de sharia. Hij noemde die evolutie zelfs "onvermijdelijk". Maar er zijn in Groot-Brittannië ook bisschoppen die uit harder hout gesneden zijn.

De zesenzeventigjarige Walter Chamberlain was die zaterdagavond in april 2001 naar een rugbywedstrijd gaan kijken, en hij wandelde terug naar huis door een islamitische wijk van het stadje Oldham, nabij Manchester. Daar werd hij aangevallen door een bende jonge moslims die hem toesnauwden "Get out of our area" en hem daarna meedogenloos afranselden. Zelfs toen hij al op de grond lag bleven zijn aanvallers hem nog in zijn gezicht schoppen. De oude man liep een oogwonde en verschillende beenbreuken op. Hij werd niet beroofd. Het was duidelijk een racistische aanslag. De zaak-Chamberlain veroorzaakte in heel Groot-Brittannië grote beroering. Hij was niet de eerste blanke die door moslimjongeren werd mishandeld, maar zijn geval was heel symbolisch: Chamberlain was een veteraan uit de Tweede Wereldoorlog. Hij had gediend op mijnenvegers van de Royal Navy en hij had deelgenomen aan de landingen in Normandië. Dat raakte een gevoelige snaar bij het Britse publiek.

No go-zone

Chamberlain was zonder het te weten terechtgekomen in een buurt die door Aziatische moslims was uitgeroepen tot een no go-zone voor blanken. De politie ontkent het bestaan van zulke no go-zones, maar iedereen weet dat ze er wel degelijk zijn. Iedereen in Oldham kon dat met eigen ogen vaststellen. Rond de wijk Glodwick waren op verschillende plaatsen bordjes aangebracht met de ondubbelzinnige waarschuwing: "Whites enter at your own risk". Daar hadden de moslims hun territorium openlijk afgebakend. Elders gebeurt het informeler en minder zichtbaar, maar daarom niet minder efficiënt. Als een paar blanke "kaffirs" kreupel geschopt worden omdat zij de onzichtbare grenslijn

overschrijden, heeft dat meer effect dan een simpel bordje. Het resultaat is dan even duidelijk als een wettelijk opgelegd Apartheidsregime. De zaak-Chamberlain haalde eventjes de voorpagina's, maar toen verdween ze geluidloos uit de media. Bomaanslagen met tientallen doden in de metro kunnen natuurlijk zelfs door de politiekcorrecte nieuwsredacties niet doodgezwegen worden, maar gewelddaden tegen individuele "kaffirs" wel. Er volgde zelfs geen ernstig maatschappelijk debat na een ophefmakend incident in Leyton, waar de Home Secretary een

cident veroorzaakte even een rimpeling in de media, maar dat ebde onmiddellijk weer weg. Het taboe bleef overeind.

Geen racist

Dankzij de bisschop van Rochester is dat taboe eindelijk aan diggelen geslagen. De bisschop werd in één klap beroemd door het bestaan van de no go-zones openlijk aan te klagen en hij kreeg natuurlijk onmiddellijk doodsb bedreigingen van verdraagzame en vredelievende moslims. Ook zijn familie werd bedreigd. Hij kreeg te horen dat hij niet lang meer zou leven en dat men hem zou weten te vinden als hij de islam bleef bekritisieren. Maar hij hield dapper stand. Hij riep de Britten op hun christelijke erfenis te herontdekken, die hen alles had gegeven wat hen dierbaar was, "kunst, literatuur, architectuur, instellingen, de monarchie, hun waarden, hun wetten (...). Het echte gevaar voor het huidige Groot-Brittannië is het spirituele en morele vacuüm dat de laatste veertig of vijftig jaar is ontstaan. Als je zo'n vacuüm hebt, dan wordt dat door iets anders opgevuld (...) en dat zou wel eens de islam kunnen zijn." Voor de profeten van het multiculturalisme was het bijzonder vervelend dat hun gewone wapen om tegenstanders kapot te maken, hier niet werkte. Zij kunnen de bisschop niet beschuldigen van racisme, want hij is zelf een immigrant. Hij heet Nazir Ali, en hij werd ooit tot bisschop gewijd in Pakistan. Maar hij moest het land ontvluchten omdat moslims probeerden hem te vermoorden. Hij dacht dat hij veilig zou zijn in Groot-Brittannië, maar hij wordt opnieuw geconfronteerd met dezelfde doodsdreigementen van hetzelfde soort fanatici. Ja, bisschop Nazir Ali is echt een ervaringsdeskundige inzake islamitische verdraagzaamheid.

Marc Joris

Zij kunnen de bisschop niet beschuldigen van racisme, want hij is zelf een immigrant.

Aartsbisschop van Canterbury wil sharia invoeren.

toespraak wilde houden in een islamitische wijk. Hij kreeg niet eens de kans. De moslimleider Abu Izzadeen schreeuwde hem toe: "Hoe durf je hier in islamitisch gebied komen?" Dat in-

Genoeg is genoeg!

Het Vlaams Belang wil als rechts-conservatieve partij een dam opwerpen tegen het nefaste gedachtegoed van mei '68 en een respectabel alternatief aanbieden.

U herinnert zich uiteraard nog de beelden van het baldadige studentenprotest dat in mei 1968 in Parijs losbrak. Studenten trokken geflankeerd door vakbondslui en opgehitste arbeiders ten strijde tegen alles waarvoor het bewind van De Gaulle stond. Zij verzetten zich tegen kapitalisme, katholicisme, patriottisme, hiërarchie en gezag, seksuele onthouding, het traditionele gezin en de culturele tradities. In hun verzet vonden de mei '68ers ongetwijfeld een aanknopingspunt bij de Sovjet-Russische retoriek die alles waar zij tegen rebelleerden eveneens als "fascisme" afdeed.

De Westerse aanhangers van het communisme beseften al vlug dat hun revolutie op Westers grondgebied nooit zou lukken. Na het failliet van het economisch marxisme schakelde de anarchistisch-communistische beweging over op het zogenaamde culturele marxisme. De belangrijkste bezieling voor deze ideologie ging uit van de neomarxistische *Frankfurter Schule*, met intellectuelen zoals Georg Lukacs, Herbert Marcuse, Theodor Adorno en Erich Fromm. Zij zijn de grondleggers van de zogenaamde "Kritische theorie". Zoals het economische marxisme

voorheen het kapitalisme criminaliseerde, zo zouden de culturele marxisten de burgerlijke middenklasse criminaliseren. Het waren deze ideeën die duizenden Europese en Amerikaanse jongeren tot rellen en verzet bewoog. Vandaag, 40 jaar na de perikelen van 1968, worden we geconfronteerd met de uitlopers van dit nefaste gedachtegoed. Het culturele marxisme ligt immers ten grondslag aan het moderne linkse denken. Vele '68ers hebben een lange weg door de instellingen afgelegd en delen nu zelf de lakens uit in de politiek, de media, het onderwijs en de culturele wereld.

Weg met ons!

Het wezenskenmerk van de "Kritische theorie" is de diepe afkeer van de Westerse beschaving die zich vertaalt in de obstinate drang om de naoorlogse orde in het Westen ten bate van een nieuw links ideaalbeeld omver te werpen. De *Frankfurter Schule* geloofde werkelijk dat de mens moet worden bevrijd van "het juk der Westerse beschaving" (sic Georg Lukacs). Dit culturele pessimisme schrijft voor dat het Westen en de christenheid een bakermat is van bekrompenheid, xenofobie, seksisme, kolonialisme, fascisme, nazisme enz. Deze intellectuele terreur was erop gericht de doorsnee Westerling een volstrekt misplaatst schuldgevoel aan te praten. Was het trouwens niet die ellendige Westerse democratie die hen toestond hun opinies te uiten?

Deze opvattingen vormden de potgrond waarin het hedendaagse linkse cultuurrelativisme kon gedijen. Niemand heeft vandaag nog het recht om onze Westerse normen en waarden als toetssteen te hanteren. Niemand mag nog besluiten dat onze democratische rechtsstaat moreel superieur is aan pakweg een islamitische dictatuur. Alle culturen zijn gelijk. Bijgevolg wordt in linkse kringen ook de inburgering van allochtonen graag gelijk gesteld met racisme en discriminatie. Het immigratie- en integratiedebacle is ongetwijfeld een gevolg van de weg-

met-ons mentaliteit die de '68ers reeds koesterden.

Andersgelovigen

Het is ook uiterst merkwaardig hoe onze linkse wereldverbeteraars zich verhouden tot het christendom, de Kerk en het geloven in het algemeen. Het ligt voor de hand dat het christelijke geloof en de Kerk voor hen des duivels zijn. Mei '68 richtte zijn pijlen op de kerkelijke overheden, voornamelijk omdat diens voorschriften een belemmering vormden voor de ongebreidelde beleving van bepaalde lusten en vrijheden. De seksuele moraal van de Kerk en diens breedgedragen respect voor het menselijk leven moesten het ontgelden. Zo moest promiscuïteit mogelijk worden. Abortus, homohuwelijk en homoadoptierecht zijn daar het resultaat van. Een andere hedendaagse uitwas van dit anti-klerikalisme is de invoering van euthanasie. Sommige progressieven willen dit recht zelfs van toepassing maken op kinderen.

In het verhaal van links en de Kerk sloop echter een grote contradictie. Modern links heeft zijn anti-religieuze standpunt een beetje moeten bijstellen, nadat zich de voorbijgane decennia een aanzienlijk aantal islamieten in onze contreien heeft gevestigd. De islamitische minderheden in Europa blijken nogal conservatieve aanhangers van hun geloof te zijn, maar daar heeft de progressieve goegemeente - uiteraard in naam van de verdraagzaamheid - geen problemen mee. We merken tenslotte op dat het multiculturalisme op zich eveneens verworden is tot een heuse religie van andersgelovigen met zijn eigen dogma's, priesters en pausen.

Gezin en opvoeding

De hemelbestormers van mei '68 hadden bepaalde plannen voor een herschikking van het sociale weefsel. De eerste en belangrijkste bouwsteen van de maatschappij, het traditionele

gezin, werd aanzien als een verstik-kend keurslijf dat de opgroeiende jon-gere afremt in zijn ontplooiing, ja zelfs het verkeerde pad opstuurt. Voor een doorsnee '68er staat de beleving van traditionele familiewaarden gelijk aan fascistische onderdrukking. Tot een dergelijk discours voelden zich in de jaren '60 vele verwaande linkse jonge-ren aangetrokken die de ontberingen van de oorlog niet hadden gekend, maar die het wel goed hadden en kon-den studeren dankzij het har-de werk van hun ouders.

Wie aan opvoeding denkt, denkt ook aan het onderwijs. En ook op dit terrein vonden de '68ers snel hun draai. Waar voorheen de school een gezag-hebbende instelling was waar orde en tucht heerste, haalde onder hun invloed geleidelijk aan de alles-kan-alles-mag mentaliteit de bovenhand. Alternatieve leervormen met een klemtoon op zoveel mogelijk vrij-heid en zo weinig mogelijk discipline deden opgeld. Dit heeft tot gevolg dat de leraar vandaag vaak met de rug tegen de muur staat, terwijl de leer-lingen zich steeds meer in een vrijge-vochten positie bevinden. De school werd bovendien een perfecte plaats geacht voor indoctrinatie. Vakken zo-als godsdienst en geschiedenis die iets bijbrengen over de fundamenteën van onze beschaving werden geheel ver-timmerd. Historisch besef en chris-telijke waarden moesten wijken voor een eenheidsworst van progressieve leerstellingen.

Economische implicaties

Het culturele marxisme had ook ge-volgen voor de economie. Bij het straatprotest in mei 1968 waren ook

de vakbonden betrokken. "Studenten, arbeiders, één front" was één van de markantste slogans uit die periode. Het kapitalisme en de vrije markt waarvan ook deze oproerkraaiers de vruchten konden plukken, moesten eraan ge-loven. Werken was niet meer in, lui-wammes en potverteren op kosten van de hardwerkende middenklasser daarentegen wel. Met de drieste acties tegen het Generatiepact in 2005 leken de bonden terug bij deze traditie aan

te pikken. Werkwilligen werden afge-dreigd, belangrijke bedrijven werden dagenlang platgelegd. Het recht op ar-beid en de arbeidsethiek moesten wij-ken voor vermeende sociale rechten. De eigengereide linkse bonden eisen dat er alsmaar minder wordt gewerkt voor meer loon. Zij moeten echter beseffen dat de "sociale maatregelen" waar zij op hameren niet betaalbaar zullen blijven. Het is momenteel dus ronduit gevaarlijk in elke werknemer de '68er naar boven te halen met slo-gans waar niemand kan tegen zijn. Wat we nodig hebben is enerzijds een mentaliteitswijziging. Er zal nu een-maal langer gewerkt moeten worden om onze sociale zekerheid betaalbaar te houden. Het is beslist geen drama om fier te zijn op zijn werk en dit naar behoren te doen. Anderzijds moet er een einde gemaakt worden aan de

onaantastbaarheid van de verzuilde vakbonden in dit land. Zij hebben nu geen enkele rechtspersoonlijkheid, een privilege dat op de zelfvoldane mei 86-mentaliteit kan teruggevoerd worden. De bonden kunnen onge-straft een hele economie terroriseren en dat is wél een drama, zowel voor de welvaart als de ingesteldheid van de werknemers.

Colloquium

De erfenis van mei '68 legde de fundamenteën van de ramp-zalige politiek die links de laatste decennia voerde. Het wegvallen van een duidelijk normen- en waardenpatroon, de ontkerstening van de sa-menleving, het losmaken van de familiale banden en de to-tale overgave aan gemak- en genotzucht hebben de mensen niet vrijer, noch gelukkiger ge-maakt. Het verdwijnen van een morele houvast wordt momenteel door vele mensen als een probleem ervaren. Het Vlaams Belang is kenne-lijk de enige partij die echt werk wil maken van een terugkeer naar de nor-maliteit. Vlaanderen en Europa zijn dringend toe aan een herwaardering en misschien ook een herdefiniëring van de Westerse normen en waarden. Vooral het besef dat deze niet relatief zijn en als objectief criterium kunnen en moeten gehanteerd worden, moet daarbij een leidraad vormen. Wij wil-len ons kortom engageren om een wezenlijke bijdrage te leveren aan het herstel van het gehavende maatschap-pelijke weefsel.

U bent dan ook van harte welkom op het colloquium dat het Vlaams Belang op 17 mei organiseert over normen en waarden.

Tomas Verachttert

Colloquium

'40 jaar mei '68... Gezinnen, waarden en normen'

Zaterdag 17 mei 2008 (van 9.30u. tot 13 u.)

In 'De Schelp' van het Vlaams Parlement, Hertogstraat 2 te Brussel

Diverse Vlaamse en buitenlandse sprekers en paneldebatten met experts

Organisatie: Studiedienst Vlaams Belang

Inschrijven: studiedienst@vlaamsbelang.org of telefonisch: 02/219 60 09

71ste

Vlaams Nationaal Zangfeest

Manifest voor Vlaanderen

**zondag | 20 april 2008 | 14u30
Sportpaleis | Antwerpen**

Info & reservatie 03/237.93.92 www.zangfeest.org

Vlaams & Neutraal Ziekenfonds
www.vnz.be • 0800-179 75

